

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 758

гр. Стара Загора, 08.06.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми юни през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Гражданско дело № 20235500100582 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба от М. И. К. с ЕГН *****, и Ю. М. К. с ЕГН *****, двамата от с.К., ***, чрез процесуалния им представител адв. С. Б., против „Т.е.“ ЕООД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.К., ***, представлявано от управителя С.И.И., с която са предявени два иска – установителен за собственост и за установяване нищожност на публична продан, съответно на постановление за възлагане.

Ишците твърдят, че на 10.08.2023 г. били уведомени за предприето спрямо тях принудително изпълнително действие - въвод във владение, насрочен на 30.08.2023 г., на купувача по проведена публична продан „Т.е.“ ЕООД върху магазин №3 с площ от 38,04 кв. м, находящ се на кота +0.00, при съседни: отдолу-мазе №5, горе-апартамент №1, отстрани: магазин №2-1 и магазин №5 и стълбище, ведно с припадащите му се 4,76 кв. м ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж, и магазин № 4 с площ от 13,30 кв. м, находящ се на кота +0.00 , при съседни: отдолу-мазе №6 и мазе №7, горе-апартамент №1, селскостопанска аптека и стълбище, ведно с припадащите му се 2.90 кв.м ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж, находящи се в жилищна сграда с идентификатор съгласно КККР 35167.504.9063.1, гр.К., **. Твърдят, че предприето принудително изпълнително действие касаело притежаваните от тях в съсобственост недвижими имоти, съставляващи реално едно търговско помещение с обща застроена площ от 49,82 кв.м. Твърдят, че тези недвижими имоти били придобити чрез покупка от М.А.К., действащ като едноличен търговец с фирма ЕТ “М.-М.К.” на 28.12.2011 г. и от 29.12.2011 г. те ги владеят като собственици на основание н.а. №118, том IV, рег.№ 5692, дело №118, издаден на 28.12.2011г. от нотариус Р.Б. с рег.№ 097 и вписан в имотния регистър. За това те били уведомили управителя на „Т.е.“ ЕООД с нотариално уведомление, връчено на 01.07.2023 г.

Ишците оспорват изцяло правата на ответника по отношение на

процесните недвижими имоти и издаденото постановление за възлагане на недвижим имот по изп.д. № 20108720400801 по описа на ЧСИ Д.Ц. като нищожно, невалидно, недействително и незаконосъобразно, защото основанието, на което било издадено това постановление, било недействително и правно невалидно. Ищците твърдят, че не са длъжници на вискателя изпълнителното дело; не са ипотекирали в полза на никой придобитите от тях на 28.12.2011 г. недвижими имоти. Считат, че дори и спрямо тях да е имало някакво ипотечно право преди 29.12.2011 г., то след извършената покупка, вписана в имотния регистър на 29.12.2011 г., не било извършено вписване по личните им партии на подновяване на такова ипотечно право в полза на когото и да било, в т.ч. и в полза на „Т.е.“ ЕООД. Счита, че най-късно на 29.12.2021 г. всички ипотечни права, засягащи недвижимите имоти, били изгубили значение и правно действие поради изтичане на предвидения в нормата на чл.172 ЗЗД 10-годишен „давностен“ срок. Поради това дружеството не било придобило на валидно правно основание никакви права.

Ищците твърдят, че владеят недвижимите имоти от 29.12.2011 г. непрекъснато в „качеството на съсобственици в режим на СИО“, като предоставили безвъзмездно от същата дата ползването им на сина им С. Ю. К. и „С.--*“ ЕООД. Считат, че така осъществявали непрекъснато добросъвестно давностно владение върху тези тях от 29.12.2011 г., като собствеността били придобили и на основание чл.79 ал.2 ЗС още на 29.12.2016 г. - повече от 5 години преди ответника да придобие права върху вземанията на вискателя по изпълнителното дело. Твърдят, че плащали данъци и такси на Община К.. Считат, че за тях дори е налице и придобивното основание по чл.79, ал.1 ЗС - изтекла „абсолютна“ 10-годишна давност на непрекъснато владение, осъществено от тях на 29.12.2021 г. - повече от три месеца преди ответникът да придобие права върху вземането на вискателя чрез цесия. Това не било съобразено от съдебният изпълнител при издаване на постановлението за възлагане, поради което то било нищожно спрямо нас, алтернативно и евентуално - недействително, неистинно, невярно и незаконно.

Ищците твърдят, че не са давали съгласие да бъде извършвана продан на имотите, не са се съгласявали те да бъдат обременявани с вещни тежести в полза на когото и да било, като в случай, че те са били обременени с такива вещни тежести преди 29.12.2011 г., то след тази дата не било извършено валидно вписване по техните лични партии на подновяване на действието на евентуални ипотечни права и спрямо тях ипотечните права най-вероятно на кредитора на продавача, от когото придобили имотите, били изгубили сила и правно значение към 29.12.2021г., към 18.04.2022г. и към 26.07.2022г. поради изтичане на предвидения в нормата на чл.172 ЗЗД десет годишен срок. Затова извършената продан в полза на ответника на 26.07.2022 г. от ЧСИ била правно недействителна и невалидна поради липса на съгласие от тяхна страна да бъдат продавани имотите им, спрямо които към датата на тази продан не е съществувало ипотечно право, което им е противопоставимо.

Ищците искат съдът да постанови решение, с което да признае за установено, че те притежават равни права по ½ ид.ч. в режим на СИО върху процесните недвижими имоти на основание чл.79, ал.1 ЗС поради изтекла абсолютна придобивна десет годишна давност на непрекъснато владение осъществено в периода 29.12.2011 г. към 29.12.2021 г. и към 18.04.2022 г. освен това иска да бъде обявена нищожността, алтернативно и евентуално недействителността, невалидността и неистинността на постановление за възлагане на недвижим имот от 26.07.2022 г., издадено от ЧСИ Д.Ц. по изп.д. № 20108720400801, или евентуално недействителността спрямо тях на извършената публична продажба със същото постановление за възлагане.

С молба от 19.03.2024 г., по повод на разпореждане на съда от 21.02.2024 г., с което им е връчен отговора на исковата молба и исковата молба е оставена без движение с указания по редовността ѝ, ищците заявяват по отношение на втория предявен от тях иск, че той е на основание, че към момента на издаване на постановлението за възлагане на недвижим имот от 26.07.2022 г. по изп.д. №20108720400801 не е съществувало ипотечно право съгласно нормата на чл.173, ал.1 ЗЗД в полза на ответника и ЧСИ е издал без валидно правно основание неистинен и неверен документ, който се явявал нищожен и недействителен; вписването му е поискано от ЧСИ да бъде извършено по партидата на единия от тях с неистинно и невярно записване - като длъжник, каквито те не били и по техните персонални партиди никога не е вписвано обстоятелство за наличие на каквато и да било вещна тежест. Такова вписване било задължително след 29.12.2011 г., когато по партидата на длъжника по изпълнителното дело М.А.К., действащ като едноличен търговец с фирма ЕТ "М.-М.К." с ЕИК***, със седалище и адрес на управление с.Г., ***, е била вписана покупко-продажбата, оформена с н.а. №118, том IV, рег.№5692, дело №118, издаден на 28.12.2011г. от нотариус Р.Б., който акт реално обективирал писменото начало и моментът на започналото от тях давностно владение върху недвижимите имоти индивидуализирани в него. Ищците считат, че след вписването на този нотариален акт в регистъра, воден от Служба по вписванията, за да бъдат правно валидни ипотечните права на който и да било спрямо тях, е следвало да бъдат вписани по персоналните им партиди, каквото вписване не било извършвано.

Ищците, позовавайки се на твърдение, което считат, че ответникът е направил в отговора на исковата молба, че са купили възбранени по изп.д. №20108720400801 и ипотекирани в полза на вискателя недвижими имоти, предмет на първия им собственически иск, считат, че евентуално не биха могли да придобият собствеността върху тези недвижими имоти по отношение на вискателя деривативно чрез правоприемство от длъжника, то и затова твърдят, че правото на собственост върху тези недвижими имоти са придобили оригинално чрез реализирано непрекъснато давностно владение в периода от 29.12.2011г. до 29.12.2021 г. и преди повече от три месеца преди ответникът да придобие права върху вземането на вискателя на 18.04.2022 г. чрез цесия. Владението осъществявали както спрямо вискателя, така и

спрямо община К. и всички трети лица.

С молба от 25.03.2024 г., именувана втора уточняваща, ищците сочат отново, че внесеният от тях втори обективно съединен иск с правно основание чл.124, ал.4 ГПК, е на основание, че към момента на издаване на постановлението за възлагане на недвижим имот от 26.07.2022 г. спрямо притежаваните от тях в съсобственост в режим на СИО недвижими имоти не е съществувало ипотечно право съгласно нормата на чл.173, ал.1 ЗЗД в полза на ответника и ЧСИ е издал без валидно правно основание неистинен и неверен документ, който се явявал нищожен и недействителен. Вписването му било поискано от ЧСИ да бъде извършено по партидата им с неистинно и невярно записване - като длъжник, каквито те били. По техните персонални партии никога не било вписвано обстоятелство за наличие на каквато и да било вещна тежест върху недвижими имоти, индивидуализирани в първия иск в исковата молба. Такова вписване било задължително след 29.12.2011 г., когато по партидата на длъжника по изп.д. №20108720400801 било вписано обстоятелството, че е извършено нотариално действие, описано в н.а. №118, том IV, рег.№5692, дело №118, издаден на 28.12.2011 г. от нотариус Р.Б., който акт реално обективирал писменото начало и момента на започналото от тях давностно владение. След това вписване, за да бъдат правно валидни ипотечните права на които и да било спрямо тях, е следвало да бъдат вписани по персоналните им партии. Отново ищците твърдят, че след като ответникът твърдял, че са купили възбранени и ипотекирани имоти, то евентуално не са могли да придобият собствеността върху тези недвижими имоти по отношение на възискателя деривативно чрез правоприемство от длъжника по изпълнителното дело и затова правото на собственост върху тези недвижими имоти били придобили оригинално чрез реализирано непрекъснато давностно владение. Ищците твърдят, че са предявили иск „на основание нормите на чл. 79 ал.1 ЗС във връзка с чл. 124 ал.1 от ГПК и чл.21, ал.1 от СК и във връзка с предвидената възможност в нормата на чл.498, ал.2, предложение второ от ГПК“, и иск „на основание нормата на чл.124, ал.4 от ГПК във връзка с невъзможността да се прилага нормата на чл.173, ал.1 от ЗЗД по повод правото на собственост върху недвижимите имоти предмет на установяване с първия собственически установителен иск“.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответниците по делото, с който изразяват становище, че исковата молба е нередовна, а предявените искове – недопустими. Излагат съображения.

С молба от 01.06.2026 г., именувана „заявление-искане за отвод и самоотвод“ ищците искат отвод на съдията-докладчик Н.У., както и на всички съдии от състава на Окръжен съд Стара Загора. Считат, че поради вече извършените правно и процесуално недопустими действия и бездействия на съдията-докладчик (съдия У.), който тенденциозно и порочно ги лишил от право на защита, не могат да имат доверие и на другите съдии поради съсловна солидарност, която те биха били проявили към колегата си съдия У.. Също така ищците сочат и това, че били уведомени от техния процесуален

представител, адв. С. Б., че той е в непреодолим дългогодишен личен професионален конфликт с няколко съдебни магистрати и председатели на граждански състави, като това били съдиите П.З. и Д.Т.. Това обстоятелство пряко или косвено би могло да ги лиши от истински, справедлив, равноправен и лишен от пристрастия съдебен процес. Затова молят всички съдии от състава на Окръжен съд Стара Загора да се отведат и самоотведат от участие в производството.

По това искане съдът намира, че липсват каквито и да било обстоятелства, които да съставляват основание за отвод на съдията – докладчик по смисъла на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК. Предположенията и съмненията на ищците, че процесуалните действия на предишния докладчик могат да окажат въздействие върху начина на формиране на вътрешното убеждение на настоящия докладчик поради т.нар. от тях „съсловна солидарност“ са напълно несъстоятелни. Подобно понятие не съществува. То е само плод на съжденията и предположенията на ищците, респ. техния процесуален представител за начина на формиране на вътрешното убеждение на съдията-докладчик. В тази връзка следва да се посочи, че всеки съдия разрешава спора, с който е сезиран, само и единствено въз основа на установените по делото факти и приложимото право, поради което е немислимо да се говори за каквато и било солидарност, действаща при разглеждането на делата.

На настоящия докладчик по делото не е известно съществуването на конфликт между процесуалния представител на ищците и посочени в молбата съдии от състава на Окръжен съд – Стара Загора, но дори и това да е така, то по никакъв начин не може да се отрази на вътрешното убеждение на докладчика. Противното би означавало, че той би извършил умишлено действия, които биха накърнили интересите на ищците, което е направо немислимо. В случая е важно да се посочи, че съмнението на ищците в безпристрастието на съда, породено от посоченото, не е обективно обосновано и конкретно оправдано, защото липсват обстоятелства по смисъла на чл.22, ал.1, т.6 ГПК. Според практиката на Европейския съд по правата на човека, създадена във връзка с чл. 6, пар. 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (решение на Европейския съд по правата на човека от 24.05.1989 г. по делото *Hauschildt* срещу Дания, решение на Европейския съд по правата на човека от 06.05.2003 г. по делото *Kleyn* и други срещу Нидерландия, решение от 18.10.2000 г. по делото *Morel* срещу Франция и др.) при решаването дали в даден случай има основателна причина страната да се опасява, че изискванията за решаване на делото от независим и безпристрастен съд не са изпълнени, е решаващо дали опасението на страната може да се счита за обективно оправдано, а това зависи от обстоятелствата във всеки конкретен случай. Въпросът е дали в дадения случай са спазени изискванията за решаване на делото от независим и безпристрастен съд, който въпрос съдът разрешава при преценката на обективни факти, каквито в случая не са налице.

С оглед на тези съображения искането за отвод на съдията В.М. следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира, че предявеният от ищците иск за установяване на собственост на основание придобивна давност е недопустим, като съображенията за това са следните:

Исковата молба не е нередовна, тъй като ищците са отстранили противоречията в твърденията си и петитума с последващите исковата молба уточнения. Действително първоначално в исковата молба предявеният иск за собственост съдържа противоречиви твърдения и противоречащ им петитум. Това е било така, тъй като ищците твърдят, че са закупили процесните магазини през 2011 г. и въпреки това се позовават на придобивна давност. Тази неяснота е била преодоляна с последващите две уточнителни молби, в които неднократно ищците сочат основанийето, поради които считат, че са собственици, а именно придобивна давност. Такова е и искането им. Очевидно посочената в исковата молба покупко-продажба на процесните магазини през 2011 г. е само съобщен от ищците факт, на който те не основават иска си, защото се домогват да установят, че са придобили имота по оригинален начин и поради това на тях не са противопоставими правата и тежестите, производни от правото на предишния собственик. Съдебната практика обаче безпротиворечиво приема, че е недопустимо правото на собственост да се придобие по давност от лице, което го притежава на друго основание, защото не може да владееш срещу себе си. След като на 28.12.2011 г. ищците са закупили двата магазина и нотариалната форма, необходима за извършване на сделката съгласно чл. 18 ЗЗД, е спазена, те стават собственици на това основание и започват да владеят като такива. Те не са нито добросъвестни, нито недобросъвестни владетци (Р-80-1965 г. на ОСГК на ВС; Р-1220-2008 г., I г.о.; Р-159-2014, I г.о.; Р-172-2016, I г.о.; Р-161-2017, I г.о.). Затова е недопустимо да се предявяват собственически права на друго основание.

Искът за обявяване нищожност на публична продан, респ. на постановление за възлагане също е недопустим. Законодателят изчерпателно и императивно е посочил основанията за атакуване на действителността на публичната продан. Тя може да бъде оспорвана по исков ред само при нарушаване на чл. 490 ГПК и при невнасяне на цената. Това са случаите, когато в наддаването участват лица без право на това - длъжникът, неговият законен представител, длъжностните лица от канцеларията на районния съд, служителите на съдебния изпълнител, както и лицата, посочени в чл. 185 ЗЗД. Другото основание за недействителност е обявяване за купувач на лице, което не било внесло пълния размер на продажната цена. Само при наведени такива твърдения от страна на ищеца искът би бил допустим (О-3121-2024, I г.о.; О-28-2012, I г.о.; О-1784-2023, IV г.о.). В хипотезите на чл. 496, ал. 3 ГПК, т. е. когато имотът е купен от лице, което е нямало право да наддава, или при невнасяне на цената, публичната продан е недействителна, като на общо

основание тази недействителност може да се релевира както чрез предявяване на нарочен установителен иск, така и в производството по предявен иск за собственост върху имота, обект на проданта, включително и чрез възражение на ответника. Тази законова регламентация е императивна и не търпи разширително тълкуване,

В случая в исковата молба ищците се позовават на недействителност на публичната продан, но не твърдят някоя от предвидените в чл. 496, ал. 3 ГПК хипотези, обуславящи недействителността ѝ. В действащото право обаче не е уреден иск за нищожност на публична продан, съответно на постановление за възлагане, на основания извън лимитативно посочените основания за недействителност на публичната продан в разпоредбата на чл. 496, ал. 3 ГПК (О- 28-2012 г., I г.о.; О-81-2012 г., I г.о.; Р- 145-2015 г., II г.о.; Р-111-2018 г., II г.о.; Р-153-2013 г., II г.о.; Р- 92-2010 г., II т.о.; Р- 1522-1967 г., I г.о. и др.). С оглед на тези съображения съдът намира, че производството по делото следва бъде прекратено като образувано по недопустими искиове.

Воден от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. И. К. с ЕГН ***** и Ю. М. К. с ЕГН ***** , двамата от с.К., ***, чрез процесуалния им представител адв. С. Б., за отвод на съдията-докладчик В.М. като неоснователно.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 582/2023 г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора поради недопустимост на предявените искиове.

Определението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд - Пловдив в 1-седмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Стара Загора: _____